

מסורת הש"ס

א) וימתו טו[ן] מנחות ז.ק.
ב) ע"י מיתלתא משפתים פ"ד,
ג) ע"י ת"כ יקרא נדבה פריש
ד) י"ב הי"ט, ע"י פ"א הי"א,
ה) ירושה שבת פ"ד ה"ב,
ו) מנחות ז.א,
ז) ע"י מו[ן] כרימות כד: ד"ה קסב[ן],
ח) פסחים נוט,
ט) לעיל פד.,
י) ע"ל כוז,
יא) נמנות ק"ז,
יב) סנהדרין ח: ע"י ושא,
יג) ע"י מו' ימות פג: וסס איתו[ן] קושיא[ו] כמתמא, וע"פ סנהדרין: ד"ה אלא,
יד) ע"י וימתו טט:

תורה אור השלם

- זבעת ימים חתרו על המזבח וקדשת אתו והקד המזבח קדש קדשים כל דבגע במזבח יקדש: שבות כט, לו
- ש"ש ופ"ד צ"ל פסוק זה: קרבן ראשיתו תקריבו אתם ליהודך וכל יאל המזבח לא יעלו לר"ח ידחור:
- ולע"פ ד"ר ר"ב פסוק זה: ואת מזבח העולה ואת כל פליו ואת הבור ואת כנו: שמות ל, כז
- וקדשת אתם וקדו קדש קדשים כל דבגע בקדש יקדש: שמות לו, כט

גליון הש"ס

גמ' לינה מועלת: עיין בגימ' דף קי ע"פ מתי' יאל: [תוס' ד"ה הילכתא וכו' ולא שייך לבייחד הילכתא למשטח: ע"ל ע"פ מה ע"א תוס' ד"ה הלכתא למשטח וכו']
ד"ס ר"ה כבש וכו' להכי אביישריך קרא: ע"י מנמות דף ט ע"פ מוס' ד"ה כגס:

מוסף רש"י

אפילו ה' על השלחן ימים רבים. כגון עשה ימים שעמד על השלחן קודם שנת הלאה (מנחות ז.)
במתי' כ"ב וכו' מנין. כגס הכי יא: כמזבח ככל נדב' (הפרשת חתוד כ:):

ליקוטים

אמר כי בר מ"ט דרב חסדא וכו', ולא מיצני ביושם מקום שבו הונח אפר יפרש טעם בר חסדא הלמודי, אלא רבא בר המונח המיוחד לו בר חסדא היה מפרש טעם רבו. הלכך בעל כרוח אמרו כי בר חסם בר המונח הלידו בר חסדא, אבל אמרו כי בר המשרה דרב הוה בר הונח המיוחד לו שר. (המורה מור"א, סוף ערך בר המונח תמיד רז)

שיטה מקובצת

רב חסדא אמר עמוד השחר כו', פ"י רבנן דרב חסדא סמכי דלחן חלפת עמלת שריח אלא ע' המונח דמריש' מתמכדי כל הלילה עד הבקר מן כפר ליקדש, ודוקא על המונח אכל אם היו לנטע קודם חלות שני שחי ככלל מורה אלא מלמדי בקיפא של לילה על המונח לא נתעלה ועידין יטעו במרה ומעלה, מספר יטן (ב"ש): לשלחן פורטינן ליה כו'. ולי"ת מלי חותל למריש' לנטחן, דמריש' לטאר כלי שרת דהליט מועלת כסס אפילו למח שגן בחור כל שרת. וי"ל משום דמונח קבוע ובלחן קבוע וחס' חיצונית (ש"ש): כלי שרת מורו שיקדשו את הפסולי, [נפ]

בקונטרס את סבר דלענין פדיון כו', המונח קד"ל לא ירדו או לא, ולא לענין פדיון מנעול י. (א"ל מנחות) והא מניי [מנח] שקבלו פסולין וחרקו את דמו כי ומקמינה שקבלו פסולים והדר וזקו פסולים (דפסולים לכתחלה) [שמעתי] לכתחלה לא יעלו ובכרסי דביעדר דוקא משום דקבלו פסולין וחרקו פסולים דנגמרי בפסול אפסולין ליה בער בדיקת פסולים דלא יעלו לכתחלה. אבל אם קבלו פסולים גירוד וחרקו בכרסי דזריק מעלל או לפי שקדשו כל שרת אפ"ש שקבלו פסולים, אפ"י לכתחלה נעו יעלו באימורים, וכמו כן הדם מרק לכתחלה לפי קדושתו כל שרת אפ"ש שקבלו פסולים, וכמו כן כל שרת מקדש פסולים לכתחלה ליקרב, וקשה מתקדשת לכתחלה ליקרב קא מנעול יי מכלל לכתחלה נמי קא מנעול ליה ליקרב דביעדר או לא, ופ"יה לא היה לו למר אלא ליקרב קא מנעול י. ועי' דהכא משמע דר"י אית לו דכלי שרת מקדשים לכתחלה ובפ"ק דמנחות (דף ק) משמע דסברי און מקדשים דנעול מנייה ר"ל כו' [במסו מתי' ה'] ופ"ה הדם כגון שמעמלת קד"ל אם עמלת לא מדר אבל אם נכנסה לכלי אינה בעביל קך קדושה ליקרב לכתחלה למונח, אלאה דפשיטא (ליה) הדם לזחן מקדשין והכא פשיט דמקדשין, ועי' מנחן דמרי' פסול דם לכתחלה, והדם און הפסול באימורין העולין למונח א"כ אין לאסרו להעלותו לכתחלה בעביל הפסול דמקדש, אבל היכא הפסול עשולין עמנו איש דומה להכשרו להעלותו לכתחלה. לכן נראה לר"ה דר"ס כל שרת מורו שיקדשו פסולין לענין דלשם ע"ל לא ירדו כגון מנחה שמעמלת ומנחה ככלי שרת ועמלה ע"י מונח, ואז"ת מתי' מנעול ליה פשיטא דלשם ע"ל לא ירדו מיסוף ל"י דמונח עמנו מקדש, וי"ל דר"ס באיברים דלא מפקינן מנח, והכא קא מנעול ליה היכא ערשה עור ככלי שרת ע"י המונח דהכלי מפקינן בעימי' ומשום מנח לא קדשו, ומנעול ליה דלשם על שרת מקדשה לענין דלשם ע"ל לא ירדו. אי"י מנעול ליה לענין קמיל' פסולים שאין המונח מקדשם אם לא ירדו ככלי שרת וכו' [ואון] היכלי מקדשין און המנח מועיל להם לטעם. (א"ל ז') מניחה כסס שהמונח מקדש וכו' אלאה כל שרת מקדש פסולין לכל הפחות בעולו ככלי על המנח. וי"ל לכתחלה ליקרב קמינעול י. פשיטא דלא קדשי לכתחלה דהא אמת נעיל במונח (דף ק) ומעבר דמם כדס הפסולים ישפך אלאה חת המשמלת ישפך אלאה נעמח הדם לא אלאה כל שרת אפ"ש מקדש לכתחלה ליקרב דלא מקדש להי שפכו, וי"ל דכלי רב דמנעמתינן יוכל לנמתינה דלמי' שיערך ככלי חול דלכדו קדושתו. (מנחות) [הא נמי מניח] שקבלו פסולים כי, ודוקא קבלו פסולים וחרקו פסולים שכבר נעשיה חריקה משי' אם ע"ל לא ירדו, הא אם קבלו פסולים גירוד (ס"א), לא שייך דין או דלשם ע"ל לא

הטום שני עולתן. שריי' ז' דידהו חלות שני של ליל המחרת: שאינו עושה לינה. לאותו י"א שעל הארץ שהרי כל הלילה כשר להעלותן מן הארץ ולמונח י' דכמיב לא ילין חלב חגי עד בקר הא כל הלילה ילין: עושה עיכול. לשריי' דמערכה: אין כהן עיכול לעולם. וכל ז' שפוקעין

יחזיר ומועלין כהן עד שיעשו דשן: כל

היכא דמשקחה לכו כו'. הלכך פרשו קודם חלות נמי הרי הן עיכול בחלות ואפילו החזירן לאחר חלות י': אין מועלין כהן. ולא ז' לר"ך להחזירן. ויאלו מדי מעילה גרסי' ולא נעול מדרבנן:

וא"ר חייא בר אבא. נמי כרז יוסף:

וכן סני בר קפאל. כרז יוסף: רבה

ורב חסדא צמאי פליגי. לומר דלא

הוי עיכול בחלות: בשמיים. אפילו

הוקשו לא הויא עיכול דשומנן מעכבין

מליעשות דשן: אינימא דלא ירדו.

אומן שמלחן בשחר בראש המונח

שלא צממרכה: אלא גירדו. מן

המונח לאחר עמוד השחר מיבעי

לך מי הוי כשאר לניס ונפסלים צעמוד

השחר ומנן י' בפסולים כך אם ירדו לא

יעלו י': או דינמא אין לינה מועלת. ולא

נפסלו ויחזור ויעלם: לשלחן מדמינן

ע"ל. למונח שאין לחס הפינים נפסל

לוי אס לן כו לאחר ומנו: דסנן אפי'

היה על השלחן ימים כו'. צממכות מנן

כי סידר את הלחם ואת הבזיכין צאחד

צצבת והקטיר את הבזיכין [צצבת]

פסולה לפי שמחוסרים צצבת י' זמן

שקריבין לעמוד עליו צצבת ימים כ"ד

יעשה זה ססידרם צאחד צצבת ימיחנה

לצבת צצבה שאפי' היא כו': או דינמא

לקרעו עזרה מדמינן י'. דהא ז' רכפת:

בזין היא כמותרה ולא כלי שרת כשלחן:

מקטיר והולך לעולם. דאפילו אמרינן

לינה מועלת בראש המונח מסקינן

להו צממרכה י' שהרי פסולין שעלו לא

ירדו: רבא אמר לא יעלו. דלינה

מועלת והוו להו פסולין וכיון דירדו לא

יעלו: את המונח. ומשחת את המונח

לדבות לא הכבש: ה"ה כלי שרם מניין

ח' כלי הנוגע כהן יקדש: מהו שיקדשו

פסולין. הוא סבור לענין פדיון

קמיבעיא ליה כגון מנחה טמאה

הגוף ולא נפקא י' להו לחולין קדשה

כלי אפ"ש שהיא טמאה או לא קדשה

ותנן י' המנחות והנסכים שנטמאו יש

[לחם] פדיון ואם משקדש י' צכלי שנטמאו אין להם פדיון: א"ל פסיוטה.

דמקדשין ואין להם פדיון: א"ל לנכסיה ליקרב קמיבעיא לי. ולא לענין

פדיון: ושקבלו פסולין וחרקו אס דמו. אס עלה הבשר לא ירד: מאי לאו

שקיבולו

חירץ מתחילה לפי סברתו כי נמי כלי שרת מקדש שלא צוממו שאני שולחן דלמינו נפסל עליו כלל צשום ענין דע"ל ז' כרחין שום פסוק יש על דבר

זה שאינו נפסל אפילו כי נסדר כהלכתו: הגה"ה י"א: **בבש בנין**. וא"ת לרבי יהודה דאמר (לעיל נג.) עזרה מקדשת כמונח אמאי איזנטיך את לרבינו

בבש הא כיון דירד ע"ג רכפה יעלה כ"ש כבש וי"ל דשמא הא דעזרה מקדשת כמונח היינו כשירין להקטיר עליה אבל פסולין לא י' להכי איזנטיך קרא:

כלי שרת מהו שייקדשו את הפסולין. פ"י צקונטרס דלענין פדיון צעי א"ל מניחה כו' א"ל לכתחלה ליקרב קמיבעיא לי פשיטו דמקדש

מקבלו פסולין וחרקו את דמו מתי' לאו שקבלו פסולין וחרקו פסולין דמשום שפולין לא עלו לא ירדו הא אם ורקוהו כשרים לכתחלה

יעלו איברים דזריק מעלייתא היא אף על כן דבכדושו פסולין דכלי שרת שקבלו זו הדם מקדשת פסולין לכתחלה ליקרב ולזרק כך פירש

צקונטרס ומימה לפי' דא"כ תיקשי ליה מתי' [פד.] הלן והיואלו אהטמא שנשחט מוך לזמנו וחוץ למקומו כו' אס עלו לא ירדו משמע הא לכתחלה

לא יעלו ואע"ג דנתקבל הדם בכשרות ככלי שרת דהא לא איירי מידי צנתקבל צפסול וזרקו צפסול ועוד ז' לן דמה ויאל דמה ונטמא דמה

אמאי לא יעלו לר"ש כיון דכלי שרת מקדשין את הפסולין לכתחלה ליקרב וזריך לדמות כל הני כגון שיטנן עתה ככלי חול דהוה ליה

כירדו וכן נתעבד צדס הפסולין דאמר ישפך לאמנה ולא אמרינן דיקרב צבחי וכן הא דתנן (מנמות דף ק:) המנחות

המוזב מקדש פרק תשיעי זבחים

אמרי בי רב מ"ט דרב חסדא. אע"ג דלמרי רז כז י' רז הונח ורב חסדא תלמידו י' שמח רז הונח נמי אמרה ופי' טעמו והש"ס קציעא צלשון זה מ"ט דרב חסדא אי נמי מזינו שרז הונח רגיל לשבח דכריו כדאמר בגיטין (דף ק.) חסדא שמך וחסדאין מילך

וזמסכת צצבת (דף פג.) מ"ט לא שכחת גבי רז חסדא למחדן שמעמתיא: **מה** הצות שאין עושה לינה כו'. ורבה לטעמייה דלית ליה צכמון

אין לינה מועלת בראשו כל מונח ולית ליה ק"ו דרב חסדא דליכא למימרי' מה לחמות שכן עושה עיכול בראשו של מונח דלס פקע לא יחזיר תאמר צעמוד השחר שאין לינה פוסלת בראשו של מונח כך פי' ה"ר מנחם ז"ל: **ורב חסדא אמר אין בהם עיבוב** א"עורם. וליכא למימר דעמוד השחר שני יעשה עיכול מק"ו י'א לדמות שהרי אינו עושה לינה ז' אלא לקרצנות היום שלפניו:

הילכתא כרב יוסף. פירוש יפה אמר ואין זה פסק

הלכה י' ולא שייך למיפרך הילכתא למשיחא דהא לצסוק נמי מוכח דלא

פליגי עליה וא"כ הלכה למה לי: **לא** נהנין. רבינו אמר מפרש מן

המורה כיון שהס לחמו של מונח ומ"מ יאל מידי מעילה דכיון דחלות

עוללס נעשית מלכותס ולא חורה צה מעילה י': **לשלחן** מדמינן א"ה

דתנן אפיזיו היה על השולחן כו'. כיממה מנח ליה דלא פסול לאחר צבת

כשנסדר כהילכתו וי"ל דדייק מלישטא יתיאל דקארמ שאפי' הוא על

השולחן כו' דמשמע עבא להוסיף אפי' בענין זה והא ז' לימא דהא דוקא משום

שנסדר צאחד צצבת שלא כהילכתו לא מיפסל כדאיתא שילהי שמי

הלחם (מנמות דף ק.) ופרק אמר להס הממונה (וימא דף כט:) דטעמא ד' דכלי

שרת אין מקדשין שלא צוממו ולא ז' משני החס טעמא דשלחן אינו מקדש לפסול

צלינה כדאמר הכא דצעי למינף מנייה מונח וא"ע אי מני למימר לכי נסדר

כהילכתו נעשה לחמו של שלחן טפי לא ז' יפסל צלינה זה משמיענו לישנא

ימירא דאפילו על השלחן כו' וההס דפריק ז' כיון דלינה אינו ממוסר זמן

צ"י [ה] שמי ליפסול ומשני כיון דנסדר שלא כהלכתו נעשה כמי סקדרו הפסול שחלפתו נפסל

צלינה וי"ל דחמא למימר דאס נסדר צלינה כיון דלינה אין מוסל זמן נפסל צלינה אבל נסדר כהלכתו ממש ציוס השצת אפילו היה שס

ימים רצים אינו נפסל דנעשה לחמו של מונח ז' מ"מ מימה למנה לא

מירץ מתחילה לפי סברתו כי נמי כלי שרת מקדש שלא צוממו שאני שולחן דלמינו נפסל עליו כלל צשום ענין דע"ל ז' כרחין שום פסוק יש על דבר

זה שאינו נפסל אפילו כי נסדר כהלכתו: הגה"ה י"א: **בבש בנין**. וא"ת לרבי יהודה דאמר (לעיל נג.) עזרה מקדשת כמונח אמאי איזנטיך את לרבינו

בבש הא כיון דירד ע"ג רכפה יעלה כ"ש כבש וי"ל דשמא הא דעזרה מקדשת כמונח היינו כשירין להקטיר עליה אבל פסולין לא י' להכי איזנטיך קרא:

כלי שרת מהו שייקדשו את הפסולין. פ"י צקונטרס דלענין פדיון צעי א"ל מניחה כו' א"ל לכתחלה ליקרב קמיבעיא לי פשיטו דמקדש

מקבלו פסולין וחרקו את דמו מתי' לאו שקבלו פסולין וחרקו פסולין דמשום שפולין לא עלו לא ירדו הא אם ורקוהו כשרים לכתחלה

יעלו איברים דזריק מעלייתא היא אף על כן דבכדושו פסולין דכלי שרת שקבלו זו הדם מקדשת פסולין לכתחלה ליקרב ולזרק כך פירש

צקונטרס ומימה לפי' דא"כ תיקשי ליה מתי' [פד.] הלן והיואלו אהטמא שנשחט מוך לזמנו וחוץ למקומו כו' אס עלו לא ירדו משמע הא לכתחלה

לא יעלו ואע"ג דנתקבל הדם בכשרות ככלי שרת דהא לא איירי מידי צנתקבל צפסול וזרקו צפסול ועוד ז' לן דמה ויאל דמה ונטמא דמה

אמאי לא יעלו לר"ש כיון דכלי שרת מקדשין את הפסולין לכתחלה ליקרב וזריך לדמות כל הני כגון שיטנן עתה ככלי חול דהוה ליה

כירדו וכן נתעבד צדס הפסולין דאמר ישפך לאמנה ולא אמרינן דיקרב צבחי וכן הא דתנן (מנמות דף ק:) המנחות

פז.

לב א מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה י:
לד ב מיי פ"ה מהלכות ממדין ומוספין הלכה י:
לה גד מיי פ"ג מהל' פסולי המוקדשין הלכה יא:
לו ה מיי שס הלכה יז יע:

שיטה מקובצת

ירדו דהוא לא יפלו לתי עליה דיכון שנתקבל הדם בפסול לא חוקא אלא שיקר לאמה אלאה אלו על שרת מקדש דהס שנתקבל בפסול להטטמו למתלה על המונח וכיון שאין הדם מרק על בני המונח לא יפלו האימורים מעליה ושוב לא מרק פשיטא דלפי' ע"ל ירדו ועממא משום דאין האימורים מקריים אפי"כ מרק הדם השתאל על יעשו חריקה בפסול שאין את מקדשים כלי שרת לכתחלה ליקרב ומש"י כי קבלו פסולים ולא זרקו ירדו, ותפסעו מתי' דלאון כלי שרת מקדש לכתחלה ליקרב. לא שקבלו פסולים כי הויק

קבלו פסולים כלי שרת מקדש הדס ליקרב למתלה אבל האימורים למתלה לא יעלו ואם ע"ל לא ירדו, או נמי זרקו פסולים אם עלו אימורים לא ירדו. ואין זה [קשה] דקבלו פסולים מקדש ליקרב הדס לכתחלה וזרקו איש מקדש המונח אלא דלשם ע"ל לא ירדו אבל לכתחלה לא יעלו. דהא באימורים קיימינן באימורים קבלו חרקו לכתחלה לא יעלו ואם ע"ל לא ירדו ומו לא מירד. אלו הקושיאס הדיקה הכיר פטר לר"מ והשיבו לו דמישטי' (ששון חור"ם.) ח"ל מוס' אחרות [במנחות], פ"י פ"ר קסא מתי מימי' מקבלו פסולים וחרקו פסולים באימורים, דבהא אם על לא ירדו, אבל להטות הפסולין עמנו אימא שאל יטול כלי שרת לקרשן, לכן פ"ר' דבעי כלי שרת מהו שיקדשו פסולין לענין שאם עלו לא ירדו, ובעי קמליס דקד"ל און המונח מקדשן אם לא נתקדשו ככלי כבד דההס קרי להו איש דאוי למנח. ומימי' מתקנא מ"ש ומקבלו פסולין וכו', ודייק דהא דנקט מרייחו הויט משום דדוקא קבלו פסולין וחרקו פסולין אמרינן כהס אם עלו לא ירדו כיון שאין היו מרביס לזרקס בפסול. אפי' שייך למימר אם עלו דכמו (כ) שלא מורה לזרקס בפסול לא מורה להעלותם לבני מונח דכיון דלשם ע"ל לא ירדו, אבל קבלו פסולין לבד לא צעי נתקטע משום דעל קבלו פסולין בלחור לא שייך למתי' אס עלו לא ירדו שהרי לעולם לא יעולם לבני מונח שיהיו מרביס להעלותם דאון לזרקו הדס לכתחלה כיון שנתקבל ככלי בפסול. ומשני לא קבלו פסולים לבד אם עלו לא ירדו אמורין וההס כדו לרי' אס עלו דכרו לזרקו הדס דמקדשין למתלה ליקרב. והא דקמי' וזרקו רוצה למר לא זרקו פ"י אס קבלו ככרין וחרקו פסולין. והקשה רבינו מנח ליפשוט דע"י ר"ך דמקדשין למתלה ליקרב דלוי דביעדר דוקא מן דאמרינן במונח למנה לו לבלי שרת לזית מקדשן מיסוף ל"י שהרי מונח יקדש. וי"ל דנפקא מינה שהא מקדש אהמס דמקדמא כהס שהמונח מקדש וכו' משמע שהכלי מקדש מכח עמנו כמו המונח קמיל' שלא קדשו ככלי ששוייהם תוך הכלי היא מקדשן דהמונח און מקדשן דאיזנ' לזייס למונח ע"י. ורוד"ה לשיחון כו' דירבה צמא ליה דלא פסול לאחרי שבת בשבדרי בחילובי'. דההס מיירי שנסדר שלא צוממו דמנחות כהן שמי הלחם (מנמות דף ק.) דקאמרי' על שרת מקדשין שלא צוממו מתי' ר' ורז' כו'. וי"ל דמשמטה יתיאל קדייק דלוי לא אלא לזית דאין כלי שרת מקדשין שלא צוממו לא היו ליה למינח אלאה יתימה לשבח הדיקא, דמקדמא אפי' כן על השולחן יזיט הכיב משמח דאין נפסולין על השולחן אפי' פסיד במונח. ואז"ת אי"כ מתי' פסול אפי' כלי שרת מקדש שלא צוממו ליקדשו ולפסול, הרי הכא אמר דשולחן מעייל לענין שלא יפסלו בליטה. וי"ל דשמי' הכא דסדרו במונח אבל ההס שקדרי שלא צוממו און מועיל השולחן לזיל נפסול ליה (חור"ם): **בא"י** וי"ל דרייק פלישטא ותיירא. ע"י מוס' מנמות דף י' גי'א ר"ה שאפילו:

פז.

לב א מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה י:
לד ב מיי פ"ה מהלכות ממדין ומוספין הלכה י:
לה גד מיי פ"ג מהל' פסולי המוקדשין הלכה יא:
לו ה מיי שס הלכה יז יע:

פז.

לב א מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה י:
לד ב מיי פ"ה מהלכות ממדין ומוספין הלכה י:
לה גד מיי פ"ג מהל' פסולי המוקדשין הלכה יא:
לו ה מיי שס הלכה יז יע:

פז.

לב א מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה י:
לד ב מיי פ"ה מהלכות ממדין ומוספין הלכה י:
לה גד מיי פ"ג מהל' פסולי המוקדשין הלכה יא:
לו ה מיי שס הלכה יז יע:

עין משפט ונר מצוה

לב א מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה י:
לד ב מיי פ"ה מהלכות ממדין ומוספין הלכה י:
לה גד מיי פ"ג מהל' פסולי המוקדשין הלכה יא:
לו ה מיי שס הלכה יז יע:

שינויי נוסחאות

א] כס' מקדשין ונוסף ויצאו מידי מעילה ולא נהנין. וע"י רש"י ודק"ס: ב] כסמ"י נוסף א"י ויהנן. וכן להלן צממון: ג] כ"א לא צריכא דירדו מאי לשלחן כו' (ב"ב): ד] לרקוקע עזרה כו' (ב"ב ב"ש): ה] לינה מועלת (ש"ס): ו] מקטירי (ב"ב): ז] כס' צממון: ח] לא מלמחי פסוק זה כמ"ס סאן און כ"י משא כפצפת שמן המסחה מכור וימשתח בו למת אכל מועד וגו' ואת מנח מעולה, וז"ל כסאן ואת מובה, וכן ז"ל צממ"י (יט"ב). וכס"מ ז' וז"י הניקסא אל המובה והוסף קס"מ לא יעלו. וז"ה כמ"כ פ' זו ובפ"מ: ח] אית דנקיט כל אשר יגע בהם יקדש וכו"ה צמ"י:

א] מקדשין את הראוי להם (ש"ס): ב] לשירי (ש"ס): ג] אלתן (ש"ס): ד] וכל שעת שפוקינן (בבתי' ש"ס):

ה] הצוה אין מועלין כו' הדי"א (הגרי"ב): ו] דלא היה צריך להחזירן (ש"ס): ז] ופ"ס הדי"א ופ"מ: ח] יצאו וכו' (ג"ל):

ט] ופ"ס הדי"א ופ"מ: י] ופ"ס הדי"א ופ"מ: יא] ופ"ס הדי"א ופ"מ: יב] ופ"ס הדי"א ופ"מ